

תשס"ד (10 במרץ)

יום ד', י"ז ב

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

"ותהר [לאה] עוד ותלד בן ותאמר, 'כי שמע ה' כי שנואה אנוכי ויתן לי גם את זה' ותקרא שמו שמעון." [בראשית כ"ט 33]

שמעון היה בנו השני של יעקב אבינו מאשתו לאה, והוא אבי **שבט שמעון**. הוא נולד בפדן ארם בכ"ח בטבת 2194 (1566-) ונפטר במצרים בשנת 2314 (1446-) באותו תאריך (כפי שהיה אצל כל השבטים). בן 120 היה. כאשר נתפסה דינה בשכם [שם פרק ל"ד], עמדו שמעון ואחיו הצעיר **לוי**, בראש מבצע הריגת אנשי שכם וביזת עירם. דינה לא רצתה לצאת מבית שכם, עד ששמעון נשבע לה שישאנה לאשה, כדי למנוע ממנה חרפה. [בראשית-רבה פ' י"א] כששלח יעקב את יוסף לראות את שלום אחיו והם ראוהו מרחוק, אמר שמעון ללוי: **"...הנה בעל החלומות הלזה בא."** [בראשית ל"ז 19], והוא זה שהשליך את יוסף לבור [רש"י שם מ"ב 24]. כשירדו בני יעקב למצרים לשבור בר, אסר יוסף – שליט מצרים – את שמעון עד שיורידו אליו את בנימין [ברא' מ"ב]. יוסף בחר לאסור דווקא את שמעון, "כדי להפרידו מלוי, שמא יתייעצו שניהם להרוג אותו" [רש"י שם 24]. בברכת יעקב לבניו לפני מותו, צירף את בניו שמעון ולוי יחד ואמר: **"שמעון ולוי אחים, כלי חמס מכרותיהם. בסודם אל תבוא נפשי בקהלם אל תחד כבודי. כי באפם הרגו איש וברצונם עקרו שור. ארור אפם כי עז ועברתם כי קשתה, אחלקם ביעקב ואפיצם בישראל."** [שם מ"ט 5-7] וזאת כיוון שהיו "בעצה אחת על שכם ועל יוסף". [רש"י שם] דעתו של יעקב לא היתה נוחה ממעשיהם בשכם, לכן ניבא שיתפזרו בין יתר השבטים. "אין לך עניים, סופרים ומלמדי תינוקות אלא משמעון, כדי שיהיו נפוצים". [רש"י שם] לשמעון היו 6 בנים: ימואל, ימין, אוהד, יכין, צוהר ושאול, שנולד לו מדינה אחותו.

שבט שמעון – צאצאיו של שמעון בן יעקב. שלא כמו רוב השבטים, **שבט שמעון** – יחד עם שבט ראובן ושבט לוי - **שמרו על יחוסיהם במצרים ולא עבדו עבודה זרה**. [בראשית-רבה י"ג ח'] במפקד הראשון של בני ישראל שנערך במדבר סיני בשנה השניה לצאתם ממצרים, היה מספר בני שבט שמעון [זכרים בני 20 ומעלה] – 59,300 נפש. [במדבר א' 23] אולם, במפקד השני שהתקיים ערב כניסתם לארץ-ישראל, היה מספרם 22,200 בלבד, המספר הקטן שבשבטים. [שם כ"ו 14] במסעות בני ישראל במדבר, שכן שבט שמעון יחד עם שבט ראובן ושבט גד בצלע הדרומית של המחנה, תחת דגל ראובן. כאשר חטאו בני ישראל ב"בעל-פעור" – אחרי מעשה בלעם [שם כ"ה 9-1] – היה זה נשיא בית-אב לשמעוני, זמרי בן סלוא, שהדיח לחטא ולקח אשה מדיינית, בת למשפחת מלכי מדיין, עד שנהרג עמה ע"י פינחס בן אלעזר הכהן. בעקבות מעשה זה מתו במגפה כ- 24,000 מישראל, ולדברי חז"ל עיקר המתים היה משבט שמעון [בראשית-רבה צ"ט ז'], וזו הסיבה לכך שבמפקד השני התמעט מספרם מאד. לאחר כיבוש הארץ היתה נחלת בני שמעון בתוך נחלת בני יהודה [יהושע י"ט 1] ושניהם נלחמו יחד נגד הכנעני והפריזי [שופטים א' 1-4]. בספר "ילקוט שמעוני" לספר שופטים בשם "מדרש תדשא" כתוב **שמכל השבטים יצאו שופטים ומלכים, מלבד משבט שמעון**; על-אף שהשופט שמגר בן עינת משבט

"כי לא יטוש ה' עמו, ונחלתו לא יעזוב." [תהלים צ"ד 14]

מתוך פרק התהלים שהיו הלויים אומרים בבית המקדש ביום **רביעי**

בשמחה ובטוב לבב, בתפילה ליום נעים לכל בית ישראל!

הדף מוקדש לרפואתם השלמה של כל נפגעי הטרור ומשפחותיהם בתוך שאר חולי ישראל, ולשלומם של כל חיילי צה"ל

תשס"ד (10 במרץ)

יום ד', י"ז ב

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.

אבא קובנר, 1978

שמעון היה, מסבירים שלא היה ראוי להימנות בין השופטים. אבנו של שבט שמעון
בחושן: פיטדה (טופז).
[אנציקלופדיה לבית ישראל]

"כי לא יטוש ה' עמו, ונחלתו לא יעזוב." [תהלים צ"ד 14]

מתוך פרק התהלים שהיו הלויים אומרים בבית המקדש ביום רביעי

בשמחה ובטוב לבב, בתפילה ליום נעים לכל בית ישראל!

הדף מוקדש לרפואתם השלמה של כל נפגעי הטרור ומשפחותיהם בתוך שאר חולי ישראל, ולשלומם של כל חיילי צה"ל